

klub chovatelů tipplerů
KCHT

©
2011

IČO: 228 78 629

**NEPRAVIDELNÝ
VĚSTNÍK
podzim 2014
číslo 18**

Telegraficky od předsedy :

- KCHT si na podzimní schůzi na nacházející tříleté období zvolilo staronové předsednictvo ve složení Josef Veselý, Josef Beran a Frank Otta. Toto předsednictvo si poté ze svého středu zvolilo F. Otta za předsedu, který je zároveň statutárním zástupcem Klubu.
- Zápisy z členské chůze a ze schůze předsednictva, které si vyžádal Krajský soud v Hradci Králové, kde je náš Klub zapsán v rejstříku spolků, byly soudu dodány druhé pondělí po schůzi.
- Vánoční let tipplerů ITF byl stanoven na víkend 20.-21. prosince 2014.
- Vyplněné formuláře „Evidence ztrát“ za rok 2014 by měly být doručeny předsednictvu do konce tohoto roku.
- Do Věstníku nám opět přispěl Zdeněk Stodola, tentokrát povídáním o Tajemství sedmi kamenů.
- Písemná objednávka na výrobu kroužků byla již výrobcí předána a kroužky jsou ve výrobě.
- Přeji všem klidnou zimní sezónu a budu se těšit se na naše jarní setkání na schůzi KCHT, která se bude konat před letovou sezónou 2015 (hosté jsou vítáni).

CELKOVÉ HODNOCENÍ SEZÓNY 2014

kategorie: staří holubi - skupina "MK"

umístění	jméno	19.4.	17.5.	21.6.	celkem
1.	F.Otta	14.59	11.28	18.06 dosud nejdelší čas dosažený v ČR podle pravidel NTU	44 hodin 33 minut
2.	L.Svoboda	DQ	12.38	DQ	12 hodin 38 minut
3.	R.Čermák	x	3.50	7.20	11 hodin 10 minut

kategorie: staří holubi - skupina "MM"

umístění	jméno	19.+ 20.4.	17.+ 18.5.	21.+ 22.6.	celkem
1.	R.Čermák	0 + 6.21	0 + 5.08	0 + 11.22 Romanova první "desítka"	22 hodin 51 minut
2.	F.Otta	0 + 11.00	0 + 11.26	0 + 0	22 hodin 26 minut
3.	P.Kubíček	0 + 0	0 + 4.38	DQ + 0	4 hodiny 42 minut
4.	L.Svoboda	0 + 0	0 + 4.38	DQ + 0	3 hodiny 49 minut
-	M.Kvočka	0 + 0	0 + 0	DQ + 0	0 hodin 0 minut
-	J.Goppold	0 + 0	0 + 0	DQ + 0	0 hodin 0 minut

kategorie: mladí holubi - skupina "MK"

umístění	jméno	5.7.	26.7.	16.8.	6.9.	celkem
1.	R.Čermák	8.42	x	x	7.04	15 hodin 46 minut
2.	F.Otta	x	DQ	11.20	3.23	14 hodin 43 minut

kategorie: mladí holubi - skupina "MM"

umístění	jméno	5.+ 6.7.	26.+ 27.7.	16.+ 17.8.	6.+ 7.9.	celkem
1.	F.Otta	14.31 + 8.10	0 + 0	0 + 9.01	0 + 2.45	34 hodin 27 minut
2.	R.Čermák	0 + 7.11	6.04 + DQ	7.00 + 0	0 + 3.18	23 hodin 33 minut
3.	P.Kubíček	0 + 9.05	6.59 + 3.20	0 + 0	DQ + 0	19 hodin 27 minut
4.	M.Kvočka	0 + 0	0 + 0	0.02 + 0	6.52 + 0	6 hodin 54 minut

pohárový souhrn obou kategorií skupiny "MM"

umístění	jméno	celkem
1.	Frank Otta	56 hodin 53 minut
2.	Roman Čermák	46 hodin 24 minut
3.	Petr Kubíček	24 hodin 24 minut
4.	Míla Kvočka	6 hodin 54 minut
5.	Ladislav Svoboda	4 hodiny 38 minut
6.	Jakub Goppold	0 hodin 0 minut

NAŠE LETOVÁ SEZÓNA 2014 VE STATISTICE:

Statistika zahrnuje obě skupiny ("MK" + "MM") a započítané jsou pouze úspěšně dokončené lety - diskvalifikace ("DQ") v statistice časů zahrnuty nejsou, bylo jich letos 9 :

počet členů klubu (bez čestných členů): **13**

počet soutěžících členů: **6**

procento členské účasti v soutěžích: **46%**

počet účastí: **38**

celkem holubů ve vzduchu: **154**

celkový zaletěný čas: **236 hodin 55 minut**

průměr na účastníka: **39 hodin 05 minut**

průměr na účast: **8 hodin 28 minut**

Dosud nejlepší dosažené osobní časy (v sezóně 2014 vytvořené anebo vylepšené):

Frank Otta - 18.06 - 1.2 o/b (21.6.2014) - dosud nejdelší čas dosažený v ČR dle pravidel NTU

Roman Čermák - 11.22 - 5 y/b (22.6.2014) - Romanova první "desítka"

Petr Kubíček - 9.05 - 3 y/b (6.7.2014) – nejlepší dosažený osobní čas

Informace o útocích dravců během soutěžních letů v roce 2014 (není součástí statistiky):

Tippler chycený dravcem při soutěži v této sezóně nebyl žádný. Ztráty ale jsou během tréninků, avšak nejsou prozatím evidovány.

Long Day 2014 v Hradci Králové *Josef Beran pro časopis Svět holubů, podzim 2014*

Každá soutěž tipplerů na Dlouhý den anglicky Long day (LD), je ve všech tipplerkářských klubech v Evropě velkým svátkem a k této soutěži každý chovatel připravuje své hejno, tak aby využilo nejdelší denní dobu a dokázalo zaletět i co nejdelší čas po oficiální hodině tmy. V letošním roce šlo o sobotu 21.6., která byla soutěžním dnem pro Mistrovství Klubu (MK), kdy se letělo podle pravidel NTU. Podle těchto pravidel ve světě soutěží jen tolik národních Klubů, které se dají spočítat na prstech jedné ruky. Ostatní Kluby mají ve svých pravidlech některé odchylky, tak jako u nás při Malém mistrovství (MM). Ve druhém dnu soutěžního víkendu, v neděli, se dalo soutěžit, v rámci MM, podle pravidel NTU i podle pravidel IFT. Rozdíl pravidel můžete porovnat na www.kcht.ucikana.cz.

Pro letošní LD byl určený start na 4:00 hodinu a oficiální doba tmy na 22:00 hodin. To znamená 18 hodin denního světla a tento čas ještě nikdo v ČR podle pravidel NTU nezalétl.

Od roku 2009 jsem dělal rozhodčího v Hradci Králové u Franka Otty (Fandy) při mnoha soutěžních letech tipplerů a tak jsem zažil soutěže vydařené i méně vydařené, kdy docházelo k samodosedu na břízu v sousední zahradě a nebo k přeletu do tmy a dosednutí ve větší vzdálenosti od holubníku, než dovolují pravidla. Letošní rok byl výjimečný, neboť hejno dvou holubic a holub, létalo jak v dubnu, tak v květnu naprosto spolehlivě. V dubnu zalétlo celou denní dobu a ještě pár minut po oficiální době tmy a dosáhlo času 14:59. Přistání bylo naprosto perfektní a během několika minut jsem mohl provést kontrolu kroužků a tím uzavřít letový formulář. V květnové soutěži nepřálo letu počasí, kdy velmi silně pršelo po mnoho hodin a tak se Fanda rozhodl neriskovat a vydal signál k dosedu v tom největším dešťovém přívalu, kdy se jeden holub jakoby chtěl od hejna oddělit – těžko v onom hustém dešti říci. I přes trvalý déšť se holubům moc přistát nechtělo a při kontrole kroužků jsem byl překvapen, že tippleři nebyli promočení a měli dost sil k delšímu letu. Dosažený čas 11:28 rozhodně neodpovídal možnostem hejna, ale důležité bylo neriskovat a vše zaměřit k 21.červnu, kdy snad bude počasí příznivější a také bylo. Ne pro rozhodčího a soutěžícího, ale pro vlastní let tipplerů určitě. Ale pěkně po pořádku.

Start v sobotu 21. června byl ve 4 hodiny. To pro mne znamená vyjždět z domova před 3 hodinou, abych mohl v klidu provést kontrolu kroužků a nadepsaného Letového formuláře. Přibližně v tu dobu musel i Fanda zahájit poslední předletové přípravy tipplerů. Vše se podařilo a tak ve 4:00 mohl Fanda do vzduchu vyhodit dvouleté tipplery s kroužky KCHT a čísla: 9104; -9109; -9112 za polojasné oblohy, teploty +10°C a vysoké relativní vlhkosti 90%. Přes den bylo spíše zataženo a navečer se oblačnost protrhala. Celý den se udržela vysoká relativní vlhkost a teplota nevystoupila nad 20°C. Jak jsem psal výše, ideální počasí pro dlouhý let, ale pro pozorovatele nic moc, neboť vysoká relativní vlhkost a zatažená obloha přispívala k subjektivnímu pocitu chladu i při teplém oblečení. Ale to jen na okraj. Důležitý byl let hejna. To létalo ukázněně ve větších kruzích kolem holubníku ve střední až nižší výšce, takže prakticky každých 10 minut bylo hejno nad holubníkem vidět, v optimálním tempu bez jakýchkoliv krizí. Kolem poledne, asi na půl hodiny, hejno vystoupalo do výšky, kdy nebyl vidět pohyb křídel. Spolu s Fandou jsme pozorovali let a komentovali každou další odletěnou hodinu, až jsme se dostali na sedmnáctku, kdy jsme viděli, že počasí i let hejna nasvědčoval, že by bylo možné zaletět 18 plus.

Jak se stmívalo, rozsvítilo se pouliční osvětlení ve 21:33 a my jsme se přesunuli přes ulici na chodník naproti holubníku k řadovým rodinným domkům, odkud jsme pozorovali bezvadný let hejna, jehož kroužení se změnilo. Hejno snížilo výšku a drželo se v blízkosti holubníku. Vše šlo naprosto podle tréninků, kdy hejno přistávalo ve tmě, jak mne ujistil Fanda. Ve 22 hodin jsme konstatovali, že se snad letos konečně podaří zaletět magickou osmnáctku. Za dvě minuty jsem zapsal rozdělené hejno a Fanda se šel připravit k dropperům. Já hlídal a hlásil mu přibývající minuty. Ve 22:06 vypustil dropper a rozsvítil světlo osvětlující střechno-přistávací plochu. Během

minuty přistály dvě holubice a holub nebyl k vidění, ale jen krátkou dobu, i když se ta doba zdála hodně dlouhá. Nakonec se holub ukázal a přistál ve 22:13. Když tento údaj četl Fanda po podpisu LF říkal, že ta doba mu připadala nekonečně dlouhá. Ve 22:19 jsem dokončil kontrolu kroužků a zapsal počasí při dosedu: +13°C, skoro jasno, relativní vlhkost 87%, bezvětří. Zbývalo jen tipplery nakrmit, droppery uzavřít a před podpisem naposledy zkontrolovat LF. Před odjezdem domů jsem neopomněl pográtulovat Fandovi k, zatím neoficiálnímu, vynikajícímu času. To byla poslední činnost před mým odjezdem domů a už jsem se těšil do „Hajan“. Oficiálním se stal čas 18:06 dne 25.6.2014, odsouhlasením Letového formuláře na schůzi předsednictva.

12-KCHT-9104 (vlevo) a 12-KCHT-9112

Letošní LD byl skutečně dlouhý a vyčerpávající a to pro tipplery, ale i pro mne. Přes celkovou únavu jsem byl šťastný, že jsem mohl být u prvního letu tipplerů v ČR podle pravidel NTU, za magickou 18 hodinovou hranicí. Domnívám se, že tento čas, s kvalitním hejnem a za příznivého počasí, se dá u nás zopakovat a prodloužit dobu letu za tmy, což je podmíněno i získáváním dalších zkušeností při nočním trénování.

Postřehy chovatele z Long Day 2014

Frank Otta

Na Long Day (LD) dne 21.6.2014 mé soutěžní hejno, skládající se ze dvou holubic a jednoho holuba, letělo jako dobře promazaná lokomotiva plná páry a takto létalo i během tréninků, kdy holoubek dosedal na střechu první a za ním přistávaly holubičky. V dubnové a květnové soutěži let tohoto hejna probíhal dá se říci v mezích normálu, ale konce obou zmíněných soutěží byly poněkud „vzrušující“.

V dubnové soutěži 2014 hejno letělo v pohodě do hlubokého soumraku, ale pak se znenadání zdvihl vítr. Byl tak silný, že bral rozhodčímu čepici z hlavy. A v tomto větru holoubek zpanikařil, oddělil se od hejna a zdálo se mi, že chtěl přistát sám od sebe (tipplerkáři tomuto říkají samodosed). Rozhodl jsme se vydat signál, tj. rozsvítit světlo a vypustit droppery, a rozhodčí zapsal délku letu na 14 hodinách a 59 minutách. Kroužky byly zkontrolovány o několik minut později.

12-KCHT-9109

V květnu 2014 během soutěžního dne začalo pršet a déšť občas dosti zesiloval. Jestli si dobře pamatuji, přšelo už 6 hodin v kuse, zmíněný holoubek začal opět trochu panikařit a oddělil se od hejna. Aby mi nedosedl jinam a neodvedl tam případně i zbytek hejna a tím mi ho „zkazil“, vypustil jsem droppery na 11 hodinách a 28 minutách soutěžního letu. K mému překvapení, holoubek se opět přidal k hejnu a i když jsem je neustále vábil domů, hejno letělo v onom silném dešti ještě zhruba hodinu. Během tréninků jsem nikdy předtím takto dlouho v dešti holuby lézat nenechával, aby nemohlo dojít k nepříjemným situacím, např. již zmíněné „zkažení hejna“, a proto jsem byl docela mile překvapen, že peří všech holubů bylo po přistání suché. Nicméně holoubek od toho dne ode mne dostal přezdívku Mentálně nevyrovnaný ☺

Po těchto jarních zkušenostech jsem se na hejně rozhodl vyměnit Mentálně nevyrovnaného za jiného dobrého jedince a mou starou formaci jsem proto vyzkoušel společně s oním novým, na noc trénovaným adeptem. To bylo zpočátku června, v den, kdy teplota přesahovala 30°C. Bohužel, tento nový jedinec takovouto vysokou teplotu nezvládl, zbytek hejna trénink doletěl v pohodě, včetně Mentálně nevyrovnaného. Předě mnou stálo rozhodnutí: Doufat v chladnější soutěžní den a letět s jinou formací anebo nechat holoubka na hejně. Loni teploty na LD dosahovali 38°C a tato informace mi pomohla učinit rozhodnutí. Holoubek zůstane, i když je trochu psychicky labilní, protože jeho opeření ani prudký déšť nepromočí a holoubek dokáže podat dobrý výkon i při vysokých teplotách. Počasí si na soutěžní den bohužel vybrat nemůžeme.

Teploty na LD 2014 však byly pro dobrý výkon tipplerů velmi příznivé, nepřesáhly 20°C, a tak mé hejno letělo celý den bez žádné známky nějakých problémů. Můj rozhodčí, Josef Beran, byl v pohodě, ale já jsem tušil, že se něco nečekaného „vyvrbí“ a tak se i stalo. Nebyl to silný déšť, nebyla to čepice rozhodčího kutálejíci se ve větru po zemi, byla to kombinace mnohem neočekávanějších událostí.

Abych příběh zbytečně neprodlužoval, začnu dobou, kdy se rozsvítila pouliční světla, tj. 21:33 hodin. Ještě je důležité pro další běh událostí zmínit, že dosedací plocha mého holubníku je situována pár metrů od silnice a zde, v její těsné blízkosti, rozhodčí brzy ráno zaparkoval. Po rozsvícení pouličních světel hejno snížilo výšku na zhruba 10-15 metrů a přilétalo na dohled každých 30 vteřin. Když nastala 22 hodina, sledovali jsme hejno z protějšího chodníku u holubníku, protože odsud je výhled daleko otevřenější než z naší zahrady plné stromů a tak jsme mohli vidět, jak se hejno na zhruba 30 metrové vzdálenosti „vpíjí“ do tmy a za necelou půl minutu se opět objevuje na dohled, v té samé výšce, a z očekávaného směru. Byl to ten dobře promazaný stroj, který jsem znal z tréninků, a tak jsem sdělil rozhodčímu, že je nechám lézat tak dlouho, jak se jim bude chtít. Jenže za dvě minuty se od hejna na pokraji mé viditelnosti jeden kus oddělil aniž by měl nějaký důvod. Mentálně nevyrovnaný nezklamal, tohle udělal i v trénincích a poté se v klidu vrátil k holubicím. Jenže tentokrát to bylo jinak. Rozhodčímu dopsala tužka a vzpomněl si, že má v autě náhradní. Potřeboval ji, aby mohl pokračovat v zapisování poznámek a časů do Letového formuláře. Když zavíral dveře u auta, jako mnohý z nás, ze zvyku dveřmi bouchnul a ta noční rána začala v Mentálně nevyrovnaném štěpit atom. Chtěl se pak sice připojit k holubicím, jenže nyní na ně naletěl dvojnásobnou rychlostí. Holubičky si asi myslely, že na ně něco útočí a rozletěly se jako koule na kulečnicku. Holuby jsme sice stále pravidelně vídali, jenže po jednom, zjevujících se za tmy z různých směrů, různou rychlostí a v různých výškách. Atom se rozštěpil. Všechny jeho částice teď létali dosti velkou rychlostí a já jsem mohl pouze do tohoto pomyslného nočního jaderného reaktoru nad holubníkem nahlížet se studeným potem za krkem a doufat, že poločas rozpadu bude kratší než 58 minut od doby rozdělení hejna. To by mi dle pravidel poskytlo 2 minuty na to, abych všechny soutěžící tipplery dostal domů ke kontrole kroužků. Naštěstí jsem tak dlouho čekat nemusel. Holubičky byly rozumné, za pár minut se slétly dohromady a zpomalily. Holoubek sice nebyl v tu chvíli vidět, přesto jsem hrál na jistotu a vydal ve 22:06 signál k dosedu. Tím jsem si ponechal dostatek času (později spočítáno to bylo 56 minut) na přivábení celého hejna domů podle pravidel. Holubičky uposlechly a během minuty téměř naráz dosedly na střechu voliéry, přesně tak, jak byly z tréninků naučené. Vyhráno ovšem ještě nebylo, na střeše ještě chyběl třetí do mariáše.

Netrvalo dlouho a Mentálně nevyrovnaný se začal ukazovat nad holubníkem. Sice trochu moc vysoko, ale bylo vidět, že i jeho atom již trochu vyhořel, protože viditelně zpomalil a zakrátko let snížil. Dobře reagoval na dropper a dokonce se i dvakrát pokusil o přistání, ale zdálo se mi, že se pokaždé na poslední chvíli něčeho lekne. Začal jsem přemýšlet: „Proč? Co je jiného? Co se mu tu nezdá? Čeho se bojí? Vždyť v minulosti s nočním přistáním neměl nikdy vůbec žádné problémy. Doufejme, že dnes, poprvé v jeho kariéře, nedosedne někam jinam, což by mohlo pro mne znamenat další diskvalifikaci a pro něj konec jeho kariéry...“ Dospěl jsem k závěru, že jediné, co je jinak, je přítomnost další osoby, tj. rozhodčího, na chodníku přes ulici před řadovkou. Poprosil jsem ho tedy, aby popošel na roh ulice odkud stále může oblohu i prostor nad holubníkem velmi dobře sledovat. Na ten roh rozhodčí však ani nedošel a holoubek ve 22:13 dosedl na střechu k holubičkám.

Jsem si jist, že jsem tu noc prožil nejdelších 7 minut mého života a po sedmi hubených rocích a zklamání, letošní počasí, holoubci a paní štěstěna si spolu podali ruce v můj prospěch.

Tajemství sedmi kamenů

Zdeněk Stodola pro Věstník KCHT, podzim 2014

Můj dům stojí v místě jež se mnohým zdá neobyčejně krásné. Řeka Ploučnice je hluboce zařízlá do zemské kůry, na obě strany se zdvihají prudké stráně porostlé lesy. Vyhnaní sudetští Němci tomuto místu říkali „Švýcarské údolí“, stávala tu hospoda – Švýcarsko. Já o krásách svého bydliště vím své, kupříkladu že sem od září do března nesvítí slunce, anebo to, že je to místo k chovu holubů velice nevhodné.

Nikdy jsem nebyl příznivcem chovu holubů ve voliérách, holubi jsou přeci nejspokojenější když mohou volně létat, jenže tady to prostě neplatí. Ať jsem přinesl domů co jsem přinesl, dravci, kterých tu žije nepočítaně, se do hejna pustili a bylo vždycky jen otázkou času kdy budu pořizovat nové holuby.

Před několika lety mě napadlo poříditi si tipplery a byl to nápad co zpočátku vypadal jako spásný. Nechtěl jsem s těmi „princi vzduchu“ závodit, překonávat rekordy, na to jsem já, zcela prost soutěživosti, ani nepomyslel. Napadlo mne jen, že by ti tippleři mohli být rychlejší než ta loupežnická cháska z lesů co jen čekala kdy holuby pustím. Zprvu to vypadalo dobře, tippler je rychlý a z dravců si dělal srandu. Co já jen viděl honiček a přiznám, že to byla pěkná podívaná. Jestřáb či krahujec nejsou žádní hlupáci, velice brzo přišli na to, že mnohem lepší je tiše a nehybně sedět někde při kmeni a počkat si až se hejno přiblíží. Ztráty začaly hrozivě narůstat, nikdy jsem sice neviděl, že by byl tippler chycen, ztráceli se převážně mladí holubi co byli nejspíš zahrání příliš daleko a nenašli cestu zpátky. To se alespoň domnívám.

Když jsem měl tipplery myslím že čtvrtý rok, přestal jsem je honit snad už v polovině července, prostě nebylo co honit. Někdy v té době za mnou přišel kamarád, jestli bych neměl nějaký holuby. Onen můj kamarád má holuby rád, ale jinak je to v tomto směru ničema. Holuby dělí na ty co se nafukují, co lítají, a na ty co dělají kotrmelce. Někdy holuby jsem mu dal, to jak holoubata, tak i chovné páry. Kamarád bydlí rovněž u Ploučnice, ale asi pět kilometrů na východ, tam už je údolí široké a vůbec ne příkré, plné slunce. Jeho dům stojí na samotě, mnohem dál od řeky a silnice než ten můj, a žije tu sám. Děti nikdy neměl, žena mu utekla, rodiče zemřeli. Já tam jezdím rád, on je ten můj kamarád zemědělec velmi podivného ražení. Vlastní něco přes deset hektarů, osm krav a jeden traktor se sekačkou. Od jara do podzimu pase krávy, a to tím způsobem, že s nimi chodí, ani nápad, že by je zavřel kamsi za plot. Jednou za rok poseká co nespase, jakási firma mu to sbalíkuje a sveze k baráku. Za tuhle práci, za údržbu krajiny, mu Unie ve své dobrotě dává tolik peněz, že mu to k téměř bezpracnému živobytí stačí, i když je to živobytí velmi skromné.

Když nejsou krávy ve dvoře, vím že se někde pasou a vydám se je hledat. Stádo se poklidně páslo asi kilometr od domu, pes štěkl jen na uvítanou, kamarád ležel a cosi pozoroval na obloze. Zprvu mne to netrklo, až když mi holí ukázal. Světe div se, v obrovské výšce tam pluli tipleři, mí, nebo teď už jeho holubi. Vydržel jsem tam tehdy přes tři hodiny, vyprávěl jak se to s tipplery má a co všechno se dělá. Kamarád pozorně naslouchal ale pak prohlásil že je to všechno pěkné, ale on že zůstane u svého. Ráno holuby pustí s ostatní drůbeží, hodí jim na dvůr, a večer je v holubníku zavře. Mezitím ať si holubi dělají co je jim libo, když mají chuť létat je to pěkná podívaná, když sedí na střeše dívá se na ně taky rád. Než jsem odešel domů, řekl mi že nejdýl je viděl létat šest hodin a já si drbal hlavu. Mě doma lítali většinou tak do hodiny, a jednou či dvakrát o půl hodiny déle. Týden mi to vrtalo hlavou a rozjel jsem se za kamarádem znovu.

Krávy byly tentokrát pod přístřeškem na dvoře, pasák s holí v ruce a se psem u nohy zavíral branku kamsi se vydávajíc. Pozdravili jsme se a řekl mi, že jde hledat kachnu, buď jí něco sežralo, nebo sedí v kopřivách. Vyšli jsme na velikou, téměř rovnou louku, bavíme se, rozkládáme rukama, najednou ukázal holí – Hele, už to zase honí – . Spoza blízkého lesíka vyrazil modrý tippler pronásledovaný opeřeným loupežníkem. Co to bylo za dravce to jsem nepoznal, byl to přeci jen frmol, ale holub si z něj moc nedělal. Dravec v určitou chvíli zvolnil, plachtil, pak se divně překloupil a padl na zem. Ono to vypadalo, jako by tu potvoru někdo střelil, jenže já to nebyl, kamarád taky ne, a nikde nikdo. Pasák ho převracel holí, žádná krev vidět nebyla, a vyprávěl, že mu tady honí holuby už několik dní. Chvíli jsme se dohadovali cože je to zač, na krahujka to bylo velké, a jestřáb má na předku jinou kresbu. Kamarád ho vzal za stojáčky, a že ho přitluče na vrata. On je totiž potomek nevyhnaných Sudeťáků, jeho život je plný kouzel a čarů, skálopevně věří až úsměvným pověrám, aby mu nikdo neuřknul krávy přitlouká jim na vrata chlěva mršiny hadů co nachází přejeté na silnici. Rychle jsem ho od toho přitloukání odradil, a to vyprávěním o jednom chovateli pošťáků.

Žil ten bodrý holubář a taky myslivec na úplné samotě, daleko od lidí, a dlouhý čas zcela beztrestně střílel dravce na potkání. Mršiny pak páčil v kotli ústředního topení aby předmět doličný nebyl k nalezení. Na tenhle způsob zbavování se důkazů taky dojel. Jednou střelil snad jestřába, jenže neměl ještě zatopeno, tak ptáka pohodil někde na dvoře. Chyba byla, že ten jestřáb nebyl někde z lesa, kdosi s ním sokolnicil a dravec měl kdesi pod kůží čip, což střílející holubář nemohl tušit. Než přišel čas zatopit v kotli, přijel majitel a s jakousi chytrou mašinkou si mrtvého dravce našel. No a neštěstí bylo na světě, holubář zaplatil tučnou pokutu, vzali mu zbrojní průkaz a vyhnali z mysliveckého sdružení.

Kamaráda to mé vyprávění zarazilo, ale mrtvého ptáka nepustil. Šli jsem asi půl kilometru stranou, až tam kde končily jeho pozemky, a teprve tam dravce nechal.

Další hodinu jsme hledali kachnu, ale bez úspěchu, kachna nikde a nějaký zbytky peří taky ne. Při tom hledání jsme se dostali až ke svahu odkud bylo vidět dolů k řece, a taky na baráky podél silnice. Na takovém malém odpočívadle, kde většinou parkovali rybáři, stálo terénní auto, u něj dva chlapi co do něčeho civěli a občas ukazovali směrem k nám. Vidět nás nemohli, ale směr, kterým ukazovali, byl taky ten, kde ležel mrtvý dravec.

Za chvíli jsou tady, pomyslel jsem si, a kamarád to řekl nahlas, žádná jiná odbočka, než k jeho baráku od silnice, neexistovala. Došli jsme na dvůr, pokukoval jsem po tipplerech co seděli na střeše a do vzduchu se jim očividně nechtělo. Auto přijelo vzápětí, ne samozřejmě až na dvůr ale k velkým rozhrkaným vratům co vypadaly že spadnou na toho co by se je pokoušel otevřít. Aby se to nastalo, kamarád vrata vždy pečlivě zadrátuje, používá je jen jednou či dvakrát do roka, ona se ta vrata dají docela dobře obejít když člověk ví kudy. To se pak projde kolem hnojiště, s občasnými přeskoky přes močůvkové louže. Když člověk tohle všechno absolvuje, dostane se ke dvoru, ale ne ještě na dvůr. Přes dvůr chodí přes dvacet let osm krav a za tu dobu se nenašel nikdo kdo by z dlážděného podkladu vyhrnul to, co tam za roky krávy nechaly. Kravince se zčásti přeměnily v půdu, blátivou a lepkavou, já to dobře vím a nikdy by mne nenapadlo tamtudy projít. Chodí se po straně, kde u domu stojí dlouhé kovové koryto z něhož krávy pijí a okolí je neustále zablácené a já si na každou návštěvu neopomenu vzít příhodnou obuv. Cestičku okolo napajedla kamarád občas prohází lopatou, řídké bláto kameny okamžitě zaplaví, ale my znalci víme kam stoupnout, kde je jen vrstvička řídké kaše, zatímco hned vedle se dá zapadnout do půl lýtek. Těch pár lidí co do domu chodí, zná tajemství sedmi kamenů po kterých se dá přeskákat ke dveřím a ty kameny jsou vidět jen někdy a jen v zimě kdy krávy jsou v maštali a nebrouzdají v okolí napajedla.

Ti dva chlapi vystoupili, chvíli rumplovali s vrata a pak začali volat. Došli jsme k nim a kamarád začal hovor. Ti dva byli o hodně mladší jak já, sebejistí a oblečení tak nějak po myslivecku a pěkně draze. Majiteli domu vyložili, že jim uletěl raroh a podle vysílačky či čeho by měl být někde tímto směrem. Mávli rukou opravdu v tu stranu kde mršina ležela. Chtěli pustit za vrata, jejich auto že má náhon na všechny čtyři kola, projedou všude a podle přístroje nemůže být raroh daleko. Kamarád si to vyslechl a prohlásil, že vůbec nevěří tomu že by to auto dokázalo přejet jeho dvůr, ukázal jim kudy vrata obejít ať si to jdou obhlédnout. Sokolníci bystře přeskákali močůvkové louže a zastavili se u bláta. Jeden se začal drbat na hlavě, druhý prohlásil že je to jen trochu bláta a vyrazil to prozkoumat. Udělal jen dva dlouhé kroky a při tom třetím tam zahučel oběma nohama až po kolena. – Vole pojd' mi pomoc – zařval zoufale na kolegu. Ten vyrazil trochu opatrněji a snad proto udělal jen dva kroky a propadl se jen jednou nohou. Že by z toho vylezli jen vlastními silami, to ani nápad, viděl jsem jednou zapadnout v Jizerských horách člověka jen jednou nohou do půli lýtka do rašelinového močálu a měl ten člověk štěstí že se držel kleče a po hodné době se dokázal vyškrábat ven. Jenže kravské bláto je něco jiného, dávno předtím než existovala Staviva, přidávali tehdejší stavebníci kravince do všeho co mělo lepit. Hlavně ten co zapadl první sebou cloumal div si nohy neulomil, a bylo jasné že jim musíme pomoci. Kamarád přinesl provaz, uvázal ho ke sloupku a druhý konec jim hodil. Dostali lopatu zapráskanou od kravinců po celé násadě, pak jsme jim hodili vrátka od kurníku. Byli mladí a silní, po docela krátkém čase se vyškrábali ven. Lopatou a kusy dřev ze sebe drhli bláto a jeden se vydal ke korytu s vodou, že se omeje. Jenže neznal tajemství sedmi kamenů a zapadl do děr s řídkým blátem oběma nohama. Vyskočil docela snadno, velice sprostě zaklel a nedbajíc blátíčka na nohavicích, nalezl do auta k volantu. Odjeli aniž by pozdravili či alespoň poděkovali, o rarohovi ani slovo. Ten pták ale zmizel, druhý den tam už nebyl, ale kdo ho odnesl to kamarád nevěděl. Od té doby jezdím dívat se na své bývalé tipplery ještě častěji, pořád se tam cosi děje.

Mezinárodní soutěž v letu na skříňky – Sládkovičovo, Slovensko

KAH – CS koncem tohoto léta (29.- 31.8.) zorganizoval mezinárodní soutěž v letu na skříňky ve Sládkovičově. Létalo se na malém letišti v podunajské nížině. Kam oko dohlédlo samá rovina. Členové KCHT, Josef Veselý a Frank Otta, si tuto mezinárodní holubářskou událost nechtěli nechat ujít a do Sládkovičova vyjeli.

zleva: Luděk Palkoska, Josef Veselý, Miroslav Lubas ml., Frank Otta, Peter Dobrucký

Chovatelé výkonnostních plemen holubů, jako jsou tipleři, vysokoletci i akrobatická plemena, mají k sobě blízko. Soudím tak podle toho, že vždy, kdy se při různých příležitostech setkáme, máme si o čem povídat. Povídáme si o tom, z čeho máme radost i o tom, co nás trápí. A ve Sládkovičově nás pěkně potrápili dravci.

Nejsem odborník a tak nemohu říci, kteří dravci to byli. Útočili ve velké výšce, někdy i v počtu třech kusů najednou. Hejna soutěžících akrobatů rozháněli do všech stran a pravděpodobně nějaké z nich i ulovili. Někteří holubi se prostě na skříňku už nevrátili. V té velké výšce bylo asi těžké určit druh dravce i pro odborníka. Pravděpodobně něco sokolovitého, kde by se ale v takové rozsáhlé nížině sokol vzal? Nejbližší kopce jsou zhruba 60 km vzdálené, jak mi bylo řečeno místními.

Nicméně, soutěže probíhaly dál. Soutěžící, jehož hejno bylo rozehnáno, popojel se svou skříňkou a dropperem na druhý konec letiště směrem od hangáru, aby se pokusil své hejno svolat dolů. Na startovací místo uprostřed letiště najel další soutěžící a vypustil. Nejednou se situace opakovala a tak se stalo, že na konci letiště svolávali své svěřence i dva soutěžící naráz, zatímco na hejno třetího soutěžícího opět něco útočilo. Hrůza...

Josef Veselý v hangáru, kde holubi přenocovali

ráno před hangárem (zleva): Josef Veselý, Mirek Lubas ml., Luděk Palkoska

foceno z poloviny letiště směrem k hangáru

Příjemná stránka návštěvy Sládkovičova byla ta, že jsme po čase měli opět pohovořit s letci a chovateli ze Slovenska, včetně tipplerkářů, a sledovat výkony holubů chovatelů ze zemí, jejichž jazykem moc nevládneme (mezi nimi Švýcarsko, Německo a Chorvatsko). A bylo o čem si povídat a na co se koukat, to mi věřte.

Tomu, kdo o soutěžích v letu na skříňku jen slyšel, nebo si o nich pouze četl, mohu ze srdce doporučit se na nějakou soutěž přijet podívat. Koncem léta 2015 by se jedna měla konat v Čechách (resp. možná na Moravě) a to není zas až tak daleko pro většinu z nás. Návštěvník tam bude mít možnost do sebe vstřebat tu krásnou holubářskou atmosféru, uvidí létat různá akrobatická plemena tak, jak by měla létat, a popovídá si s chovateli o tom, co ho zajímá. Třeba se i něco naučí. Mezinárodní soutěže v letu na skříňku prostě nemají chybu a já osobně se vždy rád, alespoň jednou za rok, na nějakou příjedu podívat. Třeba se tam spolu uvidíme.

Frank Otta (podzim 2014)

KCHT přeje všem příznivcům holubaření hezké svátky vánoční a hodně klidu, zdraví, pohody i radosti v roce 2015 !